

og fri Medicin, og at det ikke skal betragtes som Fattighjælp. Sygekasselovforslaget bestemmer, at Sygekasserne skulle yde fri Læge og fri Medicin. Men det kan dog, synes mig, naar Sygekasserne skulle yde fri Læge og fri Medicin, ikke godt gaa an at fastholde, at Kommunerne skulle være pligtige til ogsaa at yde fri Læge og fri Medicin, og at fri Læge og fri Medicin til Ubemidlede ikke skulde betragtes som Fattigunderstøttelse, men ligefrem skal ydes af Kommunen som Sygehjælp. Sygekasseloven foreslaar Tilfald i det Væsentlige fra Kommunerens Side, kun i Begyndelsen fra Statens Side, svarende til Halvdelen af Bidraget, som Medlemmerne selv yde. Forslaget her gaar ud paa, at Kommunerne skulle yde et meget væsentligt Bidrag til den samme Del af Befolkningen, nemlig fri Læge og fri Medicin; skulde de saa tillige yde Halvdelen af det Beløb, som Medlemmerne yde til Sygekassen, synes det mig, at man forfordeler Kommunerne, og der er utvivlsomt forlangt det Dobbelte, i alt Fald meget mere, end Sygekasseloven forlanger af dem. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at man, naar man gennemgaar Detaillerne, kommer til med den ene Lov at gribe hindrende ind i den anden Lovs Bevægelser. Det er blevet fremhævet stærkt fra den Side, som har indbragt Lovforslaget og støttet det, at det er saa haardt mod den mest ubemidlede Del af Befolkningen, at Sygehjælp skal betragtes som Fattigunderstøttelse, fordi, siger man, de Paagjældende ikke ere i Stand til at gaa ind i Sygekasserne og betale det Kontingent, som disse kræve, og man mener, at Sygekasseinstitutionen kan være en ganske fortræffelig Institution, men den hjælper kun den bedre stillede Del af Smaakaarsfolkene, medens den lavere stillede Del ikke er i Stand til at faae Godt af den. Jeg tror, at der er en Feil i hele den Betragtning. Jeg tror, at de, der ere Talsmænd for den Side, slet ikke repræsentere den lavest stillede Del af Befolkningen, men snarere en ganske anden Klasse af Befolkningen. Det er min Mening, at den Forstrking mod Følgerne af Sygdom, der her er Tale om, er i den Grad nødvendig for enhver forsigtig og forsynlig Mand, som vil være selvstændig og staa paa egne Ben, at den godt kan stilles ved Siden af andre Livsfornødheder. Den, der vil være med dertil og klart se Følgerne af de Goder, der følge dermed, maa være i Stand til at yde det Bidrag. Skulde Noget være saa usælt og elendigt stillet, at han ikke var i Stand til at yde det, tror jeg nok, at man om ham med Grund kunde sige, at han fortjener at hjælpes af Fattigvæsenet paa

den humane Maade, hvorpaa det, saavidt jeg tror, gennemgaaende sies; men hans Selvstændighed som Statsborger er det egentlig talt ikke meget Umage værd at værne om. Det Hele er altsaa blot et Forsøg paa at faae den laveste Del af Befolkningen, som ikke vil hjælpe sig selv, til at blive valgberechtigede ved at stryge de Bestemmelser, som i Virkeligheden ere Grundlaget for dette Lovforslag, at man ikke kan være valgberegtiget, naar man har nydt Hjælp af det Offentlige. Det er Hovedgrunden for mig til ikke at kunne sympathisere med, at dette Lovforslag indbringes som et selvstændigt Forslag. Derfor vil jeg ikke sige, at jeg jo nok kunde gaa ind paa, at dette Forslag blev forhandlet i Forbindelse med andre Love, det er noget Andet. Vil man imidlertid fastholde, at der virkelig er en Del af Befolkningen, der er saa daarlig stillet, at de ikke kunne gaa ind i en Sygekasse, og tilmed en Del af Befolkningen, som fortjener at hjælpes, da ser jeg ikke rettere, end at de Herrer, der gjøre sig til Talsmænd for dette Forslag, i Virkeligheden gjøre sig til Talsmænd for det System, som man i Thykland kalder Tvangssygekasseforholdet, som man har gennemført i Thykland i de sidste Aar. Jeg behøver ikke at gaa nærmere ind herpaa, thi Alle vide det, at man i Thykland har indført Tvangssygekasser, som alle Arbeidere og ubemidlede Folk, som have en vis Indtægt, ere pligtige at være Medlemmer af. Det følger af sig selv, at de faae al den Hjælp af Sygekassen, som denne skal yde efter den thidske Lov, og dertil hører ogsaa Læge, Medicin og Sygehjælp i Penge. Men fastholder man altsaa det, at der er en stor Del af Befolkningen, der ikke har Raad til at gaa ind i en Sygekasse, saa arbeider man i Virkeligheden principielt, uagtet man maaste ikke se det, paa at indføre Tvangssygekasseinstitutionen. Jeg vil nu sige, at efter min Opfattelse af Betydningen af det, frivillig og paa egen Haand at bidrage til at hjælpe sig selv, i Modsetning til at være tvungen dertil af Staten, bør der ikke være Tvivl om, at det Bedste og Smukkeste er, at det er ad Frivillighedens Vej, der hjælpes. Dette Resultat er Sygekassekommissionen kommen til, Regjeringen er ogsaa kommen dertil, og jeg har ikke hørt rettere, end at dette Thing ogsaa ved sine Udtalelser har sluttet sig til at paastjønne, at den Vej, man skal gaa, er Frivillighedens Vej. Naar en fattig Mand frivillig gaar ind i en Sygekasse og bringer det Offer, som jeg erkjender, at han maa bringe, bidrager han til, at han kan være en selvstændig Borger i Staten, som efter min Mening fortjener at støttes